

takže za chvíli Winston sklíčeně zíral na dno prázdného korbele. Otočil se na ni a požádal ještě o dva. Když je přinesla, natáhl ruku. „Já jsem Winston a tohle je Halfdan.“

Ona na něj kývla. „Já se jmenuju Alfilda.“

„A ty jsi hostinská?“

„Tahle hospoda je moje.“

Takže je sama. Škoda, že není o něco mladší.

6

Winston hostinskou požádal, aby přinesla ještě dva korbele a vzala i jeden pro sebe.

Když vstávala, viděl jsem jí na očích, že by Winston neměl počítat s tím, že je na prodej za jedno pivo. Přestože ženskou asi potřeboval, měl jsem i já za to, že na to jde až moc zhurta. I ženy v letech ocení, pokud s nimi člověk chvíli laškuje, než se je opravdu pokusí sbalit.

Jenže ne. Když se Alfilda vrátila ke stolu s našimi pivy a pohárkem medoviny pro sebe, netvářil se, že by se jí chtěl dvořit.

Místo toho se rozhlédl po prázdné hospodě, napil se, pečlivě si utřel vousy a naklonil se přes stůl.

„Město je plné vojáků a panstva.“

Udiveně na něj pohlédla. „Samozřejmě.“

„Prosím?“ Winston vypadal zmateně. „Proč je to samozřejmě?“

„Král svolal witan a dánské náčelníky, aby se dostavili.“

„Sem do Oxfordu?“

Winston se podíval na mě a já jsem zavrtěl hlavou. Ani já jsem o tom nevěděl, ale tím se přece vysvětlovalo, proč ho sem Ælfifu povolala.

„Kam jinam?“ Alfilda stáhla ústa, jako by ji najednou začaly trápit špatné vzpomínky. „Všichni vědí, že Oxford nenávidí víc

než Londýn. Londýn proto, že se město postavilo proti němu. A nás kvůli tomu, co se stalo na den svatého Bricia.“

Tentokrát jsem na Winstona kývl. Ten příběh jsem znal, ačkoli jsem tehdy byl pětiletý špunt.

Ethelred, který právem měl přízvisko Nerozhodný, se rozhodl podle jedné hodně špatné rady – pokud, jak někteří tvrdí, tohle nenapadlo jeho samotného, i když tomu se nechce věřit –, totiž že na svátek tohoto světce Anglosasové přepadnou a pobijí všechny Dány v celém království.

Ta zpráva se dostala i k mému otci, který si odfrkl, že král opravdu má horší rádce, než je zdrávo. Má snad zabít svou vlastní ženu a syna?

Mnozí smýšleli jako můj otec, jiní vzali ten rozkaz jako vítanou příležitost, jak se zbavit souseda, na jehož půdu možná už delší dobu měli zálusk. Ale na převážné většině míst si z králova rozkazu nic nedělali.

Nikoli však v Oxfordu, jehož obyvatelé na příkaz okresního fojta rozpoutali krvavou lázeň. Dánové marně hledali útočiště v kostele svaté Frideswidy. Dav v žízni po krvi kostel zapálil a v plamenech jich mnoho našlo smrt.

Mezi nimi i teta krále Knuta z otcovy strany. Jeho otec Sven prý přísahal při Kristu i svých starých krvavých bozích, že jeho pomsta bude strašná.

Když tihle dva vikinští králové přistáli v našem království, hnali se vpřed s ohněm a mečem, avšak nikde neřádili tak krutě jako v Oxfordu.

Město vypálili do základů, a teprve když pobili většinu jeho obyvatel, dovolil král Sven přeživším, aby si koupili milost.

Oba králové je donutili, aby se shromáždili ve znovupostaveném kostele – který bojovníci obou králů na jejich příkaz ušetřili –, a tam, na místě, kde Gunhild z královského rodu našla smrt, se lidé museli vrhnout k zemi a žadonit o milost.

Podíval jsem se na Alfildu. „Takže Knut sem saské náčelníky

z witanu povolal proto, aby je jeho vikingové mohli pobít a pomstili se za to, co se tehdy stalo?“

Hospodská vrtěla hlavou. „Kde jste byli?“

Zamumlal jsem, že tu a tam, zatímco Winston vysvětloval, že se hrbil nad prací v nějakém klášteře a pak po několik týdnů putoval po pokojných stezkách. O těch pokojných stezkách by se myslím dalo diskutovat.

„Takže nic nevíte?“

„Nevíme ani prd.“ Winston se na mě krátce podíval. Byl možná toho názoru, že bych mu měl přenechat slovo, když mě platí. Ten pohled jsem mu oplatil. Nejsem snad přese všechno syn urozeného pána?

Alfilda na nás oba mrkla. Madam hospodská byla bystrá, ale dělala jako by nic. Místo toho vyprávěla, že král Knut do města povolal witan i sněm, aby mezi Angličany a Dány dosáhl míru.

„Po svém vítězství uložil zemi obrovské výkupné ve výši sedmdesáti dvou tisíc liber stříbra, k čemuž přibýlo ještě deset a půl tisíce liber ze samotného Londýna, protože to město král jak řečeno nenávidí víc než jakékoli jiné. Teď sem všechny svolal proto, aby se ty peníze shromáždily, poněvadž jeho bojovníci dychtivě čekají na výplatu podílu z výkupného za to, že pro něj Anglii dobyli. Ze všech koutů království sem proudí šlechtici a církevní hodnostáři s mulami a nákladními koňmi, kteří podklesávají pod nákladem stříbra. Až mu peníze předají, propustí král rukojmí, a tak se země doopravdy stane jeho královstvím.“

„No jo,“ přehlédln jsem Winstonův pohled. „Ale proč Oxford?“

Alfilda se kousla do rtu. „Knut je surovec a ďábel, tohle poznání nás přišlo až příliš drahé. Ale já si myslím, že je taky chytrý, poněvadž prohlásil, že tohle společné setkání witanu a sněmu má být novým začátkem. Tady chce položit základy jednotného království, kde všichni jeho obyvatelé, Sasové, Anglové,

Dánové i vikingové, budou žít pod stejným zákonem, se stejnými právy a stejnými povinnostmi.“

„A k tomu se Oxford hodí jako žádné jiné město.“ Winston se naklonil přes stůl.

„Ano, protože v tomhle městě se mezi lidmi zrodilo nejvíc nenávisti. A tím, že z něj udělá kolébkou míru, král dokáže, že myslí svá slova vážně.“

„Hm.“ Winston se zatahal za vousy. „Tím se vysvětluje, proč mě sem Ælfgifu povolala. Nevíš, kde paní z Northamptonu najdu?“

Alfilda zavrtěla hlavou. „Král tu je několik dní. Ale paní ani královnu jsem neviděla, ani jsem o nich neslyšela.“

„No, najdu ji snadno. Každý dánský bojovník to musí vědět.“ Winstona očividně něco napadlo. „Město je plné lidí, a ty pro nás přesto máš místo?“

„No jasně.“ Hospodská si rukou načechrala vlasy a potřásla jimi, takže jí jako zlato padaly na ramena. Byla přece jenom hezká. „Královův okresní fojt má ve městě síň, tu Knut zabavil. Všichni ostatní na jeho rozkaz rozbili tábor na sever od města. A na jeho nařízení se taky promíchali, takže Anglové, Dánové, Sasové a vikingové mají stany jeden vedle druhého. Ve městě můžou být jen královi bojovníci a šlechtici, kteří mají jeho svolení.“

Měla ho za chytrého krále. Byl jsem ochotný dát jí za pravdu. Zaprvé nepustil žádné bojovníky kromě své vlastní stráže do města, za druhé se postaral, aby se v táboře netvořily další tábory, kde by krajané bydleli pohromadě a mohli by kout pikle.

Winston vstal. „No, takže už vím, kde Ælfgifu najdu.“

I já jsem se zvedl a tázavě se na něj podíval.

„Ve fojtově síni, samozřejmě. Pojd.“

Tu nebylo těžké najít.

Jen co jsme vyšli ze dveří, narazili jsme na oddíl králových mužů, a protože bylo stejně tak možné, že mají namířeno k síni, jako že odtamtud právě jdou, přidali jsme se k nim – pochopitelně tak, že jsme se drželi deset kroků za nimi.

V ulicích a uličkách lidí nebylo a brzy se ukázalo, že je dobré se držet bojovníkům v patách, protože procházeli davem, jako si štika razí cestu hejnem okouního potěru. Díky tomu jsme postupovali vpřed dřív, než nám dav zase zahradil cestu.

Král zřejmě rozkázal, že uvnitř hranic města se smí usadit jen jeho bojovníci, ale žádný náčelník, ať už Sas, nebo Dán, si nedokázal představit, že by se pohyboval po městě bez doprovodu. Takže všude bylo dost bojovníků, kteří šli za svými pány s bdělými očima, a královi bojovníci, kteří lemovali větší ulice v rozestupu několika stop, měli pohled víc než ostražitý. Žádný z těchto chlapů uvyklých boji se u toho nehroutil ani se neopíral o kopí.

Důmyslnou sítí uliček podél zahrádek a palisád okolo větších domů jsme došli na velké prostranství okolo síně postavené z kmenů, dlouhé na půl hodu kopím a širší než dva městské domy. Střechu měla novou a kouř, který stoupal vzhůru střešním průduchem, byl bílý, z pořádného a suchého dříví.

Před vchodem širokým tak, aby jím mohli vejít čtyři muži, stáli tři strážní, po každé jeho straně další dva a na prostranství před ním stál v řadě oddíl bojovníků, všichni s kopím u nohy a těžkým mečem u pasu.

Winston došel bez váhání ke dveřím, a když mu tři strážní v drátěných košilích zastoupili cestu, zdvořile se zastavil a távavě se na ně podíval.

Jeden z nich na mě vrhl pohled natolik prostý opovržením, že jsem cítil, jak mě pokládá naisky vah a shledává příliš lehkým, jak jsem tam stál v otrhaných šatech, s loupežnickým mečem u pasu.

Další, který měl na paži o trochu těžší zlatý kroužek než jeho druzi, civěl na Winstona, prohlížel si ho od hlavy k patě. Pak se zeptal chrčivou dánštinou své domoviny, co tu pohledáváme.

„Povolala mě sem Ælfgifu, paní z Northamptonu.“ Winston promluvil zdvořile, ale nebojácně. I on dokázal udržet tajemství. Mluvil řečí Dánů lépe než většina Sasů. Podíval jsem se na něj, ale pohledem spočíval na strážném.

„Aha.“ Viking se netvářil, že by chtěl uhnout.

„Takže kdybys mě k ní dovedl nebo jí dal vědět, že jsem tu.“ Byl vstřícný, ale nepřeháněl to. „Já jsem malíř Winston a tohle je Halfdan, můj člověk.“

Viking se na mě podíval prázdným pohledem. „A chcete dovést k paní z Northamptonu?“

„Požádala mě, abych přišel.“

„Ona tě požádala, abys přišel?“ Strážný se pobaveně podíval na svoje druhy a ti odpověděli zabručáním, což asi měl být smích.

„Ano, požádala mě. Abych tu odvedl jistou práci.“

„Takže paní dánského krále teď prosí Sasy, aby k ní chodili?“ Viking plivl na zem Winstonovi pod nohy. „Ano, jenže možná to král takhle chce.“

„A to se ti nezamlouvá, Ragnare?“

Nikdo z nás ho neviděl vstoupit do dveří. Muž v mých letech, ale vyšší, s širokými rameny, s orlím, vystouplým nosem, špinavě blondatými vlasy v úzkém zlatém kroužku. Neměl na sobě kroužkové brnění, červené kalhoty měl zastrčené do nízkých bot z měkké kůže, pod modrým kabátcem mu vykukovala kožená košile, v opasku vykládaném zlatem se mu houpal těžký meč.

Winston se uklonil a podíval se na mě. Ale mohl být klidný. Nebyl jsem tak hloupý, abych se nepoklonil tomu, kdo v téhle zemi zvítězil.

Král však nespočinul očima na našich skloněných šíjích. Rozhněvaně, téměř vztekle hleděl na vyjeveného strážného, který zavřel pusu a pozdravil tak, že si položil ruku na hrud.

„Je to tak, Ragnare?“ Král mluvil tiše, ale naléhavě.

Strážný zavrtěl hlavou.

„Je to tak, Ragnare?“ zopakoval to král hlasem, který projel vzduchem jako nůž.

„Ne, králi Knute.“

„Dobrá.“ Knut zavadil pohledem o mě a podíval se na Winstona. „Ty hledáš paní z Northamptonu.“

„Požádala mě, abych přišel.“

„Slyšel jsem tě. Abys tu odvedl práci?“

„Přeje si, abych iluminoval rukopis.“

„Aha.“ V jeho modrých očích se mihl úsměv. „Něčím konkrétním?“

„Tvým portrétem, králi Knute.“

„Ach.“ Teď se úsměv objevil i na rtech. „To jsou holt ženy. Ale bude těžké...“

Odměl se.

Za námi se ozvaly výkřiky strážných. Bezděčně jsme se otočili a sledovali králův pohled.

Uprostřed prostranství bojovníci zadrželi nějakého muže a mířili na něj kopími. Byl oděný jako thén a měl meč, ale nikdo ho nedoprovázel. Byl trochu starší než Winston, oblečený bohatě, ale ne vyzývavě. Snad jen modrá kápě lemovaná drahou kožešinou na jeho ramenou působila trošičku okázale. Obličej pod šedivějícími vlasy měl ruměný, ale těžko říct, jestli to bylo zlobou, nebo námahou.

„Teď ne, Osfride.“ Řekl král drsně.

„Teď ne. Včera ne, minulý měsíc ne, zítra ne. Takže nikdy?“ Muž mluvil řečí anglických Dánů, ale jeho saská mateřština v ní byla jasně patrná.

„Až se mi to bude hodit.“ Král Knut kývl na strážné, a ti ho

hroty kopí zatlačili zpět. Bránil se a razil si mezi nimi cestu, ale udělali s ním krátký proces, otočili ho k nám zády a z prostranství ho vyhnali.

Král už se zase díval na Winstona. „... bude trochu těžké tě k Ælfifu dovést, jak jsem chtěl říct. Ona tu totiž není.“

„Aha.“ Winstonovi spadla čelist. „Ona mě ostatně dala...“

„Já jsem rozhodl jinak.“ Král si zjevně nemyslel, že se nás důvod jeho rozhodnutí týká. Otočil se, zaváhal a zas se k nám vrátil. „Putoval jsi napříč zemí?“

Winston přikývl. „Pracoval jsem několik měsíců v klášteře v Ely. Tam mě vzkaz od ní zastihl, odtamtud jsem cestoval po několik týdnů.“

„A ty?“

Podíval jsem se králi do očí. „Já jsem byl na cestách o něco déle.“ Při zvuku mé řeči se král pousmál. „Jsi thén?“

„Dokud mi nezabili otce.“

Král se najednou díval tak zpříma, že to bylo skoro nepříjemné. „Takže stál proti mně.“

Což nebylo těžké uhodnout. Kdyby bojoval na Knutově straně, byl bych nadále thén.

„A zaplatil za to.“ Stál jsem proti svému králi, ale pořád jsem byl svobodný Dán. Ano, poloviční Dán.

Král mlčel. Pak přikývl. „Bojoval jsi proti mně?“

Zavrtěl jsem hlavou.

„Dobře. Odevzdej meč a následujte mě, oba dva.“

Udiveně jsme na sebe pohlédli, ale uposlechli jsme rozkaz.

Uprostřed síně plál mocný oheň. Kolem dokola podél stěn stály stráže a na lavicích mezi nimi seděli muži, kteří – soudě podle oblečení – patřili v králově družině k těm nej přednějším. Někteří byli církevní hodnostáři a jeden z nich měl kolem krku arcibiskupskou stuhu z bílé vlny. Byl starý a hádal jsem, že to je sám Wulfstan z Yorku.

Nikdo z nich nevzhlédl ani nás nesledoval, když nás král vedl

napříč síní k širokému vyřezávanému křeslu. Posadil se na ně, načež naznačil, že se máme posadit na dvě stoličky, se kterými přispěchala dvojice sluhů.

„Takže,“ řekl král, jakmile jsme se usadili. „Povídej, jak bys mě namaloval.“

Winston vysvětloval a král naslouchal.

Dlouze hovořil o iluminacích, které viděl. Chvílemi Knut přikyvoval, jako by si vzpomínal, že je sám měl kdysi před očima. Winston vyprávěl i o svých vlastních výtvorech, zmiňoval knihy, rukopisy, kláštery a kostely, o nichž jsem nikdy neslyšel, zatímco král ho bedlivě sledoval a i teď jednou přikývl, a to při zmínce o iluminaci, kterou Winston namaloval do rukopisu. Objednala ho Emma, v době kdy ještě byla Ethelredovou královnou.

Když se Winston odmlčel, kladl mu král otázky. Nejprve k tomu, co slyšel, pak na Winstonovy cesty. Ptal se na kláštery a kostely, opaty a biskupy, se kterými se Winston setkal, na města, v nichž bydlel, a na muže, na které narazil.

Každou otázku dokázal položit takovým způsobem, že na ni na jednu stranu bylo snadné odpovědět, na druhou stranu však z odpovědi pozorný posluchač vyčetl i víc než to, co bylo řečeno.

Král byl skutečně pozorný posluchač. Já jsem ovšem podle výrazu ve Winstonově tváři poznal, že si je plně vědom, k čemu ho využívá, a že proti tomu zřejmě nic nemá.

Nakonec se ho král vyptával na cestu z Ely do Oxfordu. Winston líčil den po dni, co se mu přihodilo, mluvil o cestách, jimiž se ubíral, o lidech, které potkal. Pověděl mu i o našem setkání a král si opovržlivě odfrkl, když se dozvěděl, jak ti dva ničemové skončili. Mluvil o tom, co se nám včera večer přihodilo ve vsi, přestože jsem se ho snažil pohledem umlčet.

Když se Winston odmlčel, otočil se král na mě.

„A co ty, Halfdane z Egetorpu, který děsíš vikinky?“ Jeho hlas zněl rozhodně, ale zdálo se mi, že v něm slyším jistou shovívavost.

„O mně se toho moc vyprávět nedá. Můj otec i bratr padli u Assandunu a mně dvorec po bitvě sebrali.“

„A to mi vyčítáš?“ Knutovi potemněly oči.

Zavrtěl jsem hlavou. „Ne víc než kůň bez pána, který po bitvě padl do rukou vikinga. Válečníci bojují, a zvítězí, nebo prohrají. Moji příbuzní prohráli.“

„Hm.“ Dlouze se na mě zadíval. „Přesto však někoho skutečně nenávidíš.“

Zhluboka jsem se nadechl. „Toho ničemného jarla, který zradil své muže a během bitvy přešel na tvou stranu.“

„Toho, ano. Ten teď ale sám hnije v londýnské špíně.“

Přítakal jsem. „Moje nenávist však žije dál.“

„Nenávist vůči mrtvému je zbytečná. Dospěj a nauč se ji využívat a ne jí plýtvat na mrtvého.“ Král se odmlčel a kývl na sluhu, který přispěchal s korbely a pivem, a nabídl nám.

Lepší pivo jsem dlouho neměl, a zatímco Winston si pouze lokl, já jsem korbel vypil do dna. Winston se otázel: „Dal jsem ti, králi Knute, co sis přál?“

Králi kolem úst zacukalo. „Potvrdil jsi mi mnohé, co jsem věděl. A to je dobře. Možná mi k něčemu budeš, takže jsi sem necestoval zbytečně. A ty,“ dodal s lusknutím prstů směrem ke mně.

Vtom se u dveří rozpoutal povyk. Ozývalo se volání a křik, sasky i dánsky, a slyšeli jsme řinčet ocel o ocel. Jeden strážný se pozpátku vpotácel dveřmi dovnitř. Za ním se objevila křičící postava a máchala rukama jako lopatkami mlýnského kola.

Král nereagoval, ale ze všech stran se přihrnuli bojovníci s kopími a brzy stála vetřelkyně uprostřed kruhu tvořeného hroty jejich kopí, křičet však nepřestala.

Podíval jsem se zaskočeně na Winstona. I on spíš slyšel, než

viděl, že do královny síně pronikla žena, ale než někdo z nás stačil otevřít pusu, ukázala žalujícím prstem na krále a vykřikla přes celou síň: „Budiž proklet, ty, který si říkáš král, ale jsi jen sprostý úkladný vrah.“

Soudě podle hlasu to byla žena saského théna, stará tak tři tucty jar. Dalo se to však jen těžko odhadnout, protože stála proti světlu na pozadí otevřených dveří. Král ji však zjevně poznal.

„Tonild, mluviš nesmysly. Jdi za svým mužem, ať tě naučí dobrým způsobům.“

„Za svým mužem?! Za svým mužem?!“ křičela Tonild. „Kterého jsi dal zavraždit a pohodit jako psa do špinavé uličky?!“

Král vstal tak zprudka, až se křeslo pod ním převrátilo. „Co je tohle za blábol? Před chvilkou jsem Osfrida viděl živého a zdravého.“

„A seděl jsi tu určitě v přítomnosti svědků, zatímco ho jeden z tvých dánských psů probodl,“ vychrlila ze sebe v zoufalém vzteku.

„Godskalku!“ Král udělal krok vpřed a zařval jméno ještě jednou. Síní k němu spěchal bohatě vystrojený muž. „Co si to ta ženská vymýšlí?“

„To nevím, pane. Ale mám venku lidi.“

„Dobře. Pojďme.“

Nikdo nám nebránil jít Knutovi v patách, protože jsme byli zvědaví a on nám asi ještě neřekl všechno, co chtěl. S třemi bojovníky před sebou a Godskalkem po boku spěchal ven. Tam na zemi leželi tři mrtví muži. Královi bojovníci a saští válečníci stáli proti sobě a ztěžka dýchali, všichni však měli zbraně skloněné k zemi, protože Sasové byli jasně v menšině a král své muže ovládal svou pouhou přítomností. Tři strážní vyvedli ženu ven a stáli bez hnutí. Král jí příkře nařídil, aby nás dovedla ke svému muži. „K jeho tělu,“ opravil se. „A tvoji lidé zůstanou tady.“

Přešli jsme prostranství a vešli do úzké uličky. Lidé nám ustupovali z cesty. Zahnuli jsme ostře doprava do ještě užší uličky, kde u otevřených dveří do nějaké kůlny postávala skupinka lidí. Tady se žena zastavila a bojovníci razili králi cestu, aby mohl dojít až ke dveřím. Winston a já jsme ho bez potíží následovali a společně zírali do kůlny, kde muž, kterého jsme chvíli předtím viděli, ležel na vydrhnuté podlaze. Nevidoucima očima zíral do prázdna a na břicho mu zasychal krvavý flek. Byl odtamtud slabě cítit pach koňských koblih.

Ve vzduchu to zasyčelo, jak se král zhluboka nadechl, a pak se otočil ke skupince zvědavců. „Viděl někdo něco?“

Bázlivě ustupovali, asi se nechtěli zaplést do tak vážných událostí. Vražda někdy u lidí budí zvědavost, ale taková, která dokáže na místo činu přitáhnout evidentně rozzuřeného krále, je nebezpečná.

Udiveně jsem sledoval Winstona, jak vchází do kůlny a číhá. Poté se natáhl přes mrtvého a pomalu se nadechoval norem.

Jeho počínání si všiml i král. „Co to u všech svatých vyvádíš?“

Winston se na něj klidně podíval. „Najít vraha bude možná snazší, než by se zdálo.“

„Co tím chceš říct?“ Král na něj nechápavě civěl.

„Jsem si téměř jistý, že ho nezavraždili tady, ale že ho sem dovnitř. Vraha, který udeří v zastrčené uličce, nemusí nikdo vidět. Ten, který oběť nosí sem a tam, to má těžší.“

Knut kroutil hlavou. „Tak mluv přece.“

Winston se přes královu hlavu podíval na ženu, která teď konečně utichla. „Je mi líto, paní, že jsi přišla o muže. Ale můžeš mi říct, jestli Osfrid sem do stáje chodil?“

„Do stáje?“ Tonild se na něj dívala, jako kdyby se úplně zbláznil. „Byl to thén a měl lidi, kteří mu sloužili.“

Král se na Winstona vztekle podíval. „Řekl jsem, abys mi to vysvětlil.“

Winston ho přeslechl a podíval se na mě. „Všiml sis jeho kápě, když předtím z prostranství odcházel?“

„Byla modrá.“

„A špinavá?“

Zavrtěl jsem hlavou.

„A přesto to tu smrdí koňským trusem.“ Winston pohlédl na krále. „Jestli se nepletu, je kápě pod ním umazaná od koňských koblih. V tom případě nezemřel tady a zabili ho někde jinde.“

Na Knutův pokyn předstoupil Godskalk a chopil se mrtvého. S námahou jeho tělo otočil a my zírali na kápi umazanou od krve a koňského trusu.

Král se se syknutím nadechl a podíval se na Winstona. „Jak vidím, umíš přemýšlet. Teď mám pro tebe práci.“ Přejel mě pohledem. „Pro vás oba. Pojdte za mnou.“

7

Když jsme šli s králem zpátky do síně, byl v zádech tuhý jako kopí, kráčel ztěžka a šíje se mu hněvem rozpálila doruda. Ze všech stran nás obklopovali bojovníci s ostrážitými pohledy, nalevo od krále kráčel Godskalk s bdělými očima a rukou na jílci meče.

Dorazili jsme ke dveřím do síně, Knut vešel dovnitř. Jeho kroky na prkenné podlaze duněly.

Proti nám vystoupil jeden ze strážných, ale před Godskalkovým pohledem se zastavil. Následoval jsem Winstona do síně, zatímco král už došel na své místo. Hodil sebou do křesla, dlouhé nohy natáhl před sebe, obličej obrátil vzhůru k začouzeným stropním trámům.

Králových rázných kroků si všimli muži na lavicích. Dva z nich vstali a procházeli síní. Jeden podle mě určitě byl